

Кава з "Онукою"

Юрій Гундарєв

Власне, за дуже великим рахунком,
чи, як кажуть сьогодні, за гамбурзьким,
не варто валізи збирати хутко
і пхатися кудись на Багами.

Чи дертися по кар'єрній драбині,
опановуючи технологію підстав та інтриг
і раптом згадуючи про високі святині,
лише коли тінь накриває поріг.

Чи на гроші, щедро омиті потом
придбати уживаний мерседес,
щоб потім його зухвала гопота
кинула розбитим вщент бознаде.

Чи вкладати останні крихти в банки,
що тануть посмішкою чеширського кота,
чи гратися в інші бізнес-обманки,
що спалахують жваво то тут, то там.

Щось прихопити в труну – моветон,
але ж ця подорож остання твоя – до небес,
візьми із собою хоча б телефон!
Всевишній навряд чи почує тебе...

Краще просто візьму твою руку,
підемо в кафе крізь краплини дощу...
Замовлю дві кави. Поставлю "Онуку".
І щастям, як тістечком, тебе пригощу.